Nevvâs b. Sem’ân -radıyallahu anh- şöyle dedi: Bir sabah Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- deccaldan uzun uzun bahsetti. Sonunda yorulup sesini alçalttı, sonra tekrar yüksek sesle konuştu. Biz onun anlatışına bakarak deccalın Medine civarındaki hurmalıklara gelip dayandığını zannettik. Tekrar yanına gittiğimiz zaman üzüntümüzü anladı ve: “Hayrola, bu ne hal?” dedi. Biz de: Yâ Rasûlallah! Sabahleyin deccaldan bahsettin. Kâh alçak sesle kâh yüksek sesle konuştuğun için, biz onun hurmalıklara gelip dayandığını sandık, dedik. Bunun üzerine şöyle buyurdu: “Sizin adınıza deccaldan başka şeylerden daha çok korkuyorum. Şayet deccal ben aranızdayken çıkarsa, onun oyununu bozar, delillerini çürütürüm. Eğer ben aranızdan ayrıldıktan sonra çıkarsa, artık herkes kendini ona karşı savunup korumalıdır. Zaten Allah Teâlâ mü’minleri onun kötülüklerinden koruyacaktır. Deccâl kıvırcık saçlı, patlak gözlü, (Câhiliye devrinde ölen) Abdüluzzâ b. Katan’a benzeyen bir gençtir. Sizden onu gören Kehf sûresinin baş (ve son) tarafından onar âyet okusun. O Şam ile Irak arasındaki bir yerden çıkacak. Sağa sola her yana kötülüğünü yayacaktır. Ey Allah’ın kulları, imanınızı koruyup direnin!”Yâ Resûlallah! Deccâlin yeryüzünde kalma süresi ne kadardır? Diye

sorduk. Şöyle buyurdu: “Kırk gündür. Bir günü bir yıl kadar, bir başka günü bir ay kadar, bir diğer günü de bir hafta kadardır; geri kalan günleri ise sizin bildiğiniz günler gibidir.” Biz: Yâ Rasûlallah! Bir yıl kadar olan günde, kılacağımız bir günlük namaz kâfi gelecek mi? dedik. “Hayır, siz namaz vakitlerini ona göre takdir ve hesap ediniz” buyurdu. Biz: Yâ Rasûlallah! Onun yeryüzündeki sürati ne kadardır? Diye sorduk. Şöyle buyurdu: “Rüzgârın sürüklediği bulut gibi insanların yanından geçer, ilâh olduğunu söyleyerek kendisine iman etmelerini ister, onlar da iman ederler. Göğe yağmur yağdırmasını emreder, yağmur yağar; yere bitki bitirmesini emreder, otlar, çayırlar biter; insanların yayılmaya gönderdikleri hayvanları daha gösterişli ve semiz, sütleri daha bol olarak döner. Daha sonra başka insanların yanına gelerek onları kendine inanmaya davet eder; fakat onlar kendisine inanmayıp teklifini geri çevirirler; deccal de yanlarından ayrılıp gider; lakin sabahleyin suları çekilip çayır çimenleri kurur, hayvanları da helâk olur. Deccâl bir örene uğrayıp ‘Definelerini ortaya çıkar!’ der, o harâbedeki defineler arıbeyinin peşinden giden arılar gibi deccalın arkasından gider. Sonra deccal babayiğit bir genci yanına çağırıp onu kılıcıyla ikiye biçer; vücudunun her parçası bir yana düşer; ardından ona seslenir. Delikanlı gülümseyen bir çehreyle ona doğru gelir. Deccal böyle işler yaparken Allah Teâlâ Mesîh İbni Meryem sallallahu

aleyhi ve sellem'i gönderir. Mesîh, boyanmış iki elbise içinde, ellerini iki meleğin kanatları üzerine koyarak Dımaşk'ın doğusundaki Akminare'nin yanına iner. Mesih parıldayan yüzüyle başını yere eğince saçlarından terler damlar, başını kaldırınca inci gibi nûrânî damlalar dökülür. Onun nefesini koklayan kâfir derhal ölür. Nefesi baktığı yere ânında ulaşır. Mesih deccâlin peşine düşer, onu (Kudüs yakınındaki) Bâbü Lüd'de yakalayıp öldürür. Sonra Îsâ -sallallahu aleyhi ve sellem-, Allah Teâlâ'nın kendilerini deccâlin şerrinden koruduğu birtakım insanların yanına gelir, onların yüzlerini okşayarak deccâl fitnesinin sona erdiğini söyler ve kendilerine cennetteki yüksek derecelerini haber verir. Bu sırada Allah Teâlâ Îsâ -sallallahu aleyhi ve sellem-'e vahyederek "Kimsenin öldüremeyeceği kullar yarattım; diğer kullarımı toplayıp Tûr'a götür" buyurur. Allah Teâlâ Ye'cûc ve Me'cûc'ü yeryüzüne gönderir. Onlar tepelerden süratle inip giderler; öncüleri Taberiye gölüne varıp gölün bütün suyunu içer. Arkadan gelenler oraya vardıklarında, "Bir zamanlar burada çok su varmış" derler. Îsâ -sallallahu aleyhi ve sellem- ile yanında bulunan mü'minler Tûr dağında mahsur kalırlar. Onlardan her biri için bir öküz başı, sizin bugünkü paranızla yüz altından daha kıymetli olur. Îsâ sallallahu aleyhi ve sellem ile yanındaki müminler bu belâdan kendilerini kurtarması için Allah Teâlâ'ya yalvarırlar. Allah Teâlâ

da Ye’cûc ve Me’cûc’ün enselerine kurtçuklar musallat eder; hepsi bir anda ölüp gider. Ardından Îsâ -sallallahu aleyhi ve sellem- ile müminler Tûr dağından inerler. Ye’cûc ve Me’cûc’ün kokmuş cesetlerinin olmadığı bir karış yer bulamazlar. İsa -sallallahu aleyhi ve sellem- ile yanındaki müminler bu belâdan da kendilerini kurtarması için Allah Teâlâ’ya yalvarırlar.Allah Teâlâ deve boyunları gibi iri kuşlar gönderir; bu kuşlar onların kokmuş cesetlerini alarak Cenâb–ı Hakk’ın dilediği yere götürüp atarlar. Sonra Allah Teâlâ hiçbir evin ve çadırın engel olamayacağı bol bir yağmur gönderir; bu yağmur yeryüzünü ayna gibi pırıl pırıl temizler. Daha sonra yeryüzüne “Meyveni bitir, bereketini getir” diye emredilir. O gün bir grup insan tek bir nar ile doyar, kabuğuyla da gölgelenirler. Yaylıma gönderilen hayvanların sütü de bereketlenir, bir devenin sütü kalabalık bir grubu, bir ineğin sütü bir kabileyi, bir koyunun sütü bir cemaati doyurur. Onlar böyle yaşayıp giderken Allah Teâlâ tatlı bir rüzgâr gönderir; bu rüzgâr onları koltuk altlarından sarmalayıp her mü’minin ve müslümanın ruhunu alıp götürür. Yeryüzünde insanların en fenaları kalır; onlar eşekler gibi birbiriyle tepişip herkesin gözü önünde cinsel ilişkide bulunurlar ve kıyamet onların üzerine kopuverir.Müslim rivayet etmiştir. ''Hulle beyne Şam be Irâk’’:Yani ikisi arasında yol.’’Âse’’ Ays kelimesi fasadın en kötüsü demektir.’’Zürâ’’

Hörgüçlerin en üst kısmı demek olan Zürve/Zirve şeklinde yazılımıyla bu kelimenin çoğuludur.''Yaâsîb''Arının erkilleridir.''Cizleteyni'' iki parça,''Garad'' ok atılan hedef. Yani onu hedefe atan okçu gibi atar.''Mehrûde'' O da boyalı elbise demektir.''Lâ Yedân'' Güc yetmez.''Nagf'' Kurtçuk demektir.''Fersâ'' Ferîs kelimesinin çoğuludur. O da öldürülen demektir.''Zeleka'':Ve Zülka olarakta rivayet edilmiş olup kadın demektir.''Isâbe'' Topluluk,''Risl'' Süt,''Lıkha'' İki yaşını doldurup üçe girmiş deve.''Fiâm'' topluluk.''Fahz'': Sayı olarak kabileden daha az olan insanlar.

Nevvâs b. Sem'ân -radıyallahu anh- şöyle dedi: Bir sabah Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- deccaldan uzun uzun bahsetti. Sonunda yorulup sesini alçalttı, sonra tekrar yüksek sesle konuştu. Biz onun anlatışına bakarak deccalın Medine civarındaki hurmalıklara gelip dayandığını zannettik. Tekrar yanına gittiğimiz zaman üzüntümüzü anladı ve: "Hayrola, bu ne hal?" dedi. Biz de: Yâ Rasûlallah! Sabahleyin deccaldan bahsettin. Kâh alçak sesle kâh yüksek sesle konuştuğun için, biz onun hurmalıklara gelip dayandığını sandık, dedik. Bunun üzerine şöyle buyurdu: "Sizin adınıza deccaldan başka şeylerden daha çok korkuyorum. Şayet deccal ben aranızdayken çıkarsa, onun oyununu bozar, delillerini çürütürüm. Eğer ben aranızdan ayrıldıktan sonra çıkarsa, artık herkes kendini ona karşı savunup korumalıdır. Zaten Allah Teâlâ mü'minleri onun kötülüklerinden koruyacaktır. Deccâl kıvırcık saçlı, patlak gözlü, (Câhiliye devrinde ölen) Abdüluzzâ b. Katan'a benzeyen bir gençtir. Sizden onu gören Kehf sûresinin baş (ve son) tarafından onar âyet okusun. O Şam ile Irak arasındaki bir yerden çıkacak. Sağa sola her yana kötülüğünü yayacaktır. Ey Allah'ın kulları, imanınızı koruyup direnin!"Yâ Resûlallah! Deccâlin yeryüzünde kalma süresi ne kadardır? Diye sorduk. Şöyle buyurdu: "Kırk gündür. Bir günü bir yıl kadar, bir başka günü bir ay kadar, bir diğer günü de bir hafta kadardır; geri kalan günleri ise sizin bildiğiniz günler gibidir." Biz: Yâ Rasûlallah! Bir yıl kadar olan günde, kılacağımız bir günlük namaz kâfi gelecek mi? dedik. "Hayır, siz namaz vakitlerini ona göre takdir ve hesap ediniz" buyurdu. Biz: Yâ Rasûlallah! Onun yeryüzündeki sürati ne kadardır? Diye sorduk. Şöyle buyurdu: "Rüzgârın sürüklediği bulut gibi insanların yanından geçer, ilâh olduğunu söyleyerek kendisine iman etmelerini ister, onlar da iman ederler. Göğe yağmur yağdırmasını emreder, yağmur yağar; yere bitki bitirmesini emreder, otlar, çayırlar biter; insanların yayılmaya gönderdikleri hayvanları daha gösterişli ve semiz, sütleri daha bol olarak döner. Daha sonra başka insanların yanına gelerek onları kendine inanmaya davet eder; fakat onlar kendisine inanmayıp teklifini geri çevirirler; deccal de yanlarından ayrılıp gider; lakin sabahleyin

suları çekilip çayır çimenleri kurur, hayvanları da helâk olur. Deccâl bir örene uğrayıp ‘Definelerini ortaya çıkar!’ der, o harâbedeki defineler arıbeyinin peşinden giden arılar gibi deccalın arkasından gider. Sonra deccal babayiğit bir genci yanına çağırıp onu kılıcıyla ikiye biçer; vücudunun her parçası bir yana düşer; ardından ona seslenir. Delikanlı gülümseyen bir çehreyle ona doğru gelir. Deccal böyle işler yaparken Allah Teâlâ Mesîh İbni Meryem sallallahu aleyhi ve sellem’i gönderir. Mesîh, boyanmış iki elbise içinde, ellerini iki meleğin kanatları üzerine koyarak Dımaşk’ın doğusundaki Akminare’nin yanına iner. Mesih parıldayan yüzüyle başını yere eğince saçlarından terler damlar, başını kaldırınca inci gibi nûrânî damlalar dökülür. Onun nefesini koklayan kâfir derhal ölür. Nefesi baktığı yere ânında ulaşır. Mesih deccâlin peşine düşer, onu (Kudüs yakınındaki) Bâbü Lüd’de yakalayıp öldürür. Sonra Îsâ -sallallahu aleyhi ve sellem-, Allah Teâlâ’nın kendilerini deccâlin şerrinden koruduğu birtakım insanların yanına gelir, onların yüzlerini okşayarak deccâl fitnesinin sona erdiğini söyler ve kendilerine cennetteki yüksek derecelerini haber verir. Bu sırada Allah Teâlâ Îsâ -sallallahu aleyhi ve sellem-’e vahyederek “Kimsenin öldüremeyeceği kullar yarattım; diğer kullarımı toplayıp Tûr’a götür” buyurur. Allah Teâlâ Ye’cûc ve Me’cûc’ü yeryüzüne gönderir. Onlar tepelerden süratle inip giderler; öncüleri Taberiye gölüne varıp gölün bütün suyunu içer. Arkadan gelenler oraya vardıklarında, “Bir zamanlar burada çok su varmış” derler. Îsâ -sallallahu aleyhi ve sellem- ile yanında bulunan mü’minler Tûr dağında mahsur kalırlar. Onlardan her biri için bir öküz başı, sizin bugünkü paranızla yüz altından daha kıymetli olur. Îsâ sallallahu aleyhi ve sellem ile yanındaki müminler bu belâdan kendilerini kurtarması için Allah Teâlâ’ya yalvarırlar. Allah Teâlâ da Ye’cûc ve Me’cûc’ün enselerine kurtçuklar musallat eder; hepsi bir anda ölüp gider. Ardından Îsâ -sallallahu aleyhi ve sellem- ile müminler Tûr dağından inerler. Ye’cûc ve Me’cûc’ün kokmuş cesetlerinin olmadığı bir karış yer bulamazlar. İsa -sallallahu aleyhi ve sellem- ile yanındaki müminler bu belâdan da kendilerini kurtarması için Allah Teâlâ’ya yalvarırlar.Allah Teâlâ deve boyunları gibi iri kuşlar gönderir; bu kuşlar onların kokmuş cesetlerini alarak Cenâb–ı Hakk’ın dilediği yere götürüp atarlar. Sonra Allah Teâlâ hiçbir evin ve çadırın engel olamayacağı bol bir yağmur gönderir; bu yağmur yeryüzünü ayna gibi pırıl pırıl temizler. Daha sonra yeryüzüne “Meyveni bitir, bereketini getir” diye emredilir. O gün bir grup insan tek bir nar ile doyar, kabuğuyla da gölgelenirler. Yaylıma gönderilen hayvanların sütü de bereketlenir, bir devenin sütü kalabalık bir grubu, bir ineğin sütü bir kabileyi, bir koyunun sütü bir cemaati doyurur. Onlar böyle yaşayıp giderken Allah Teâlâ tatlı bir rüzgâr gönderir; bu rüzgâr onları koltuk altlarından sarmalayıp her mü’minin ve müslümanın ruhunu alıp götürür. Yeryüzünde insanların en fenaları kalır; onlar eşekler gibi birbiriyle tepişip herkesin gözü önünde cinsel ilişkide bulunurlar ve kıyamet onların üzerine kopuverir.Müslim rivayet etmiştir.

[Sahih Hadis] [Müslim rivayet etmiştir]

Büyük kıyamet alametlerinden biri deccalın çıkışıdır.O da hadiste zikredilen Nebî -sallallahu aleyhi ve sellem-'in haber verdiği iman ve tasdik etmenin farz olduğu gaybi işlerden biridir.Müslüman için durumu gizli kalmaması için deccalın özellikleri tam olarak zikredildi.İnsanlara imtihan ve sınama olması için Allah Teâlâ ona hayret verici güçler ve harkulade şeyler verdi.Mekke ve Medine hariç bütün yeryüzünü dolaşacaktır.İşinin sonu Allah'ın Peygamberi İsa -aleyhisselam- ile olacaktır.Sonra Ye'cûc ve Me'cûc yeryüzünü fesatla dolduracaklar.Yine onlar da kıyamet alametlerindendir.Onları deccaldan kurtarması için

Allah'ın Peygamberi İsa ve müminler Allah Teâlâ'ya yalvarırlar.Bu büyük olaylar ve vakıalardan sonra kıyamet kopacaktır.Allah Teâlâ mümin kullarının ruhlarını kabzetmiştir.Kıyamet yaratılmışların şerlileri üzerine kopacaktır.

http://www.sunnah.global/hadeeth/tr/show/6380